

РЕШЕНИЕ

№ 427

гр. Ловеч, 12.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛОВЕЧ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: И.ЕТА Й. МИТОВА

при участието на секретаря МАРИЯ КР. КАРАЛАШЕВА
като разгледа докладваното от И.ЕТА Й. МИТОВА Гражданско дело № 20214310102357 по описа за 2021 година

иск с правно основание чл.2, ал.1, т.3 и 26 от ЗОДОВ с цена 40 000,00 лева:

Подадена е искова молба от П. И. К., ЕГН *****, адрес: ****, Чрез адвокат С. З. С.-АК-В. Съдебен адрес: гр.В., ****, адв. Ст. С., срещу Прокуратурата на Република България Гр. ***** по която се излага, че по повод образуваното през 2013 г., ДП № 58/2013 г. по описа на РУ МВР-Т., през 2013 г., ищецът е бил привлечен към наказателна отговорност и са му били повдигнати две обвинения, съответно по чл.235, ал.2, пр.2, вр.ал.1, вр.чл.20. ал.2, вр.чл.63, ал.1, т.3 и по чл.195, ал.1, т.4, пр.2 и 3, вр.20, ал.2, вр.чл.63. ал.1, т.3 НК като към този момент К. е бил на 17 години и е посещавал училище. Материалите по делото са били внасяни от прокуратурата многократно в Районен съд-Т. и през 2014 г. и през 2015 г. и последно през 2017 г., когато е образувано НОХД № 182. След дълго съдебно производство, на 10.02.2020 г. е постановена присъда от съда, с която К. е признат за невинен и по двете въведени му обвинения. Присъдата на първоинстанционния съд е потвърдена с решение на ОС-П. от 08.12.2020 г. по ВНОХД № 495/2020 г. В двата съдебни акта съдебните състави са изложили подробни мотиви защо се приели, че П. К. не е осъществил съставите на вменените му престъпления и са го оправдали. След постановяване на първоинстанционния акт, прокурор от РП-Т. е депозирала протест, но той не се е отнасял за него, още повече, че в пледоарията си пред РС-Т. обвиненията срещу него не са били поддържани, въпреки това по отношение на него оправдателната присъда е влязла в сила на **08.12.2020 г.**, доколкото вменените му обвинения са за съучастие. Твърди се, че по време на досъдебното производство, от привличането му като обвиняем, и при провеждане на съдебното производство му е била определена МНО „Под надзор на инспектор ДПС“, като с определение от 08.02.2018 г. е заменена с МНО „Подписка“. Счита, че реално на К. е определена най-тежката възможна мярка за неотклонение, като се изключи „задържането под стража“, която се налага по изключение за непълнолетните. Твърди се още, че след образуването на НОХД № 182/2017 г. на П. К. е била наложена „Забрана за напускане пределите на страна“. Не е ясно каква е била необходимостта от тази мярка за процесуална принуда, при условие, че в рамките на 5-6 години той не е правил опити да напусне страната с цел да се укрие. Тази мярка не е била отменена с постановяване на присъдата на 10.02.2020 г., това е станало на 07.04.2020 г. след депозирана молба от П. К. вх.

№1694/06.04.2020г. К. е имал закупен самолетен билет от София до Лондон на 11.05.2020г. и поради неизпълнението на определението на съда от 07.04.2020г. той е бил свален от самолета от граничните власти и не му е позволено да пътува. Изтъква се, че по време на продължилото 8 години наказателно производство К. бил ученик, а след това и студент във Великотърновския университет. Воденото срещу него производство се отразило негативно на учебния му процес и на комуникацията му със съучениците и състудентите му. ПоС.ните призовки за разпити и съдебни заседания са го принудили дори да прекъсне следването си.

Изтъква още, че след повдигане на обвинението, за нещо което не е извършил, е бил нарушен психичния баланс на личността на доверителя му, като са повлияни настроенятия и емоциите му, волевата му дейност, самооценката му е понижена, има значителна трудност в контактите с други хора. Заради всички преживявания по време на инцидента /воденото наказателното производство/ и след него, изпитва страх, нерешителност, непрекъсната тревожност, плашливост, страх от бъдещето. Стресът, недоспИ.ето, уплахата, която изпитва са крайно вредни за него. Фактът, че наказателното производство срещу него приключи с оправдателна присъда, като дори прокурорът не поддържа обвинението в пледоарията по същество, установява, че изначално действията на Прокуратурата и на процесуално подчинените ѝ разследващи органи по образуване и водене на наказателното производство срещу ищецът, по повдигане на обвинение и поддържането му пред съда са били произволни и незаконни. Поради това, считам, че е налице основанието на чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ за търсене на отговорност на държавата в лицето на Прокуратурата на Република България за причинените неимуществени вреди.

Така именно, в резултат на неоснователно повдигнатото срещу П. К. обвинение и наказателното му преследване за извършено умишлено престъпление от общ характер, той понесъл неимуществени вреди, изразяващи се в стрес и непрекъснато психическо напрежение, още повече, че всичко това започва още през неговото непълнолетие и продължава 8 години, като за тази дълга продължителност доверителят ми няма никаква вина. Твърди, че са накърнени са името и авторитета му в обществото, уронена бе честта и достойнството му, още повече, че селото, в което живее, а и гр.Т. са малки населени места и хората там се познават и знаят всичко един за друг. Всички негови приятели и познати / а и дори непознати за него хора/ са научили и обсъждали факта, че е подсъдим за две тежки умишлени престъпления. За съжаление воденото срещу него дело е станало доС.ие и на състудентите му в следствие, което го е принудило да прекъсне следването си. Тъй като в хода на наказателното производство К. бил първоначално с мярка за неотклонение „под надзор на инспектор ДПС“, а впоследствие и „Подписка“, това му създавало непрекъснат дискомфорт и необходимост да се съобразява с ограниченията, произтичащи от наложената мярка за неотклонение, както и мярката за процесуална принуда „забрана за напускане пределите на страната“. Силно се притеснявал, че случващото се указва негативно влияние и върху най-близките му хора. Обстоятелството, че К. бил обвинен за престъпление, което не е извършил е повлияло отрицателно на отношенията му с околните. Воденото срещу него наказателно производство оказва травмиращо въздействие, което засяга драстично психическото равновесие на един млад и все още неизграден човек. Поради изложеното, на основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ, претендира ответникът да бъде осъден да заплати на ищецът 20 000/двадесет хиляди/ лева обезщетение за причинените и описани по-горе неимуществени вреди, заедно със законната лихва, считано от 08.12.2020г. - датата на влизане в сила на оправдателната присъда по НОХД № 182/2017г. по описа на РС-Т. до окончателното им изплащане. Счита, че са налице законовите предпоставки, визирани в чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ, за ангажиране отговорността на Държавата в лицето на Прокуратурата на Република България, тъй като воденото срещу ищецът наказателно производство е приключило с оправдателна присъда поради това, че не е на лице извършено престъпление. Прокуратурата на Република България е активно легитимирана да отговаря по предявения от ищецът иск. Действията на разследващия орган и прокурора по правило са взаимно обвързани. Прокуратурата упражнява поС.ен надзор върху делата в предварителното производство чрез наблюдаващ прокурор, който в рамките на това си правомощие може да проучва и проверява всички материали по досъдебното производство и

да дава указания по разследването, да участва в самите действия по разследването, да възлага на съответните органи на МВР извършването на отделни действия, да изготвя обвинителни актове и поддържа обвинението пред съда. След като е образувала досъдебното производство, упражнявала е надзор върху него и е наложила мярка за неотклонение „Под надзор на инспектор ДПС“ и „Подписка“, впоследствие внесла обвинителен акт, Прокуратурата на Република България, на осн. чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ носи отговорността за причинените му вреди в следствие на неоснователно повдигнатото му обвинение и воденото срещу него наказателно преследване.

Отделно от изложеното до момента намира, че са налице основанията на чл.26 ЗОДОФ, тъй като разглеждания срещу него съдебен процес не се е развил в разумен срок. Всяко лице, при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения или основателността на каквото и да е наказателно обвинение срещу него, има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок, от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона. Цитираната разпоредба се отнася до правото на справедлив съдебен процес. Тя, обаче, макар и да е основният, не е единственият аспект на това право. По отношение на друго основно човешко право - правото на свобода и сигурност, чл. 5, пар. 2 от ЕКЗПЧОС постановява, че: всеки арестуван или лишен от свобода трябва своевременно да бъде изправен пред съдия или пред длъжностно лице, упълномощено от закона за изпълнява съдебни функции, и има право на гледане на неговото дело в разумен срок или освобождаване преди гледането на неговото дело в съда, какъвто безспорно настоящият случай не е, доколкото К. е бил с мярка за неотклонение и мярка за процесуална принуда повече от 5 години и дори при постановяване на оправдателната присъда срещу него те не са били отменени от съда. Развива множество доводи съображения по темата бавно правосъдие: е най - опасна именно при разглеждане и решаване на дела, свързани с извършени престъпления. Това е така, тъй като наказателният процес засяга три категории права и интереси - тези на обществото, на пострадалия и на престъпния деец. Именно в тази област е и най - широкообхватната практика на Европейския съд по правата на човека. В тази област държавите са плащали и най -много обезщетения за бавно правосъдие: съгласно чл.22 от НПК: (1)Съдът разглежда и решава делата в разумен срок, (2)Прокурорът и разследващите органи са длъжни да осигурят провеждането на досъдебното производство в предвидените в този кодекс срокове(3)Делата, по които обвиняемият е задържан под стража, се разследват, разглеждат и решават с предимство пред останалите дела като необходимостта от стриктното спазване на забраната за бавно правосъдие в наказателния процес произтича от няколко обстоятелства: **първо:** обвиняемият/подсъдимият за извършване на престъпление не следва да бъде държан в твърде дълга несигурност дали ще бъде осъден, след колко време и какво наказание би следвало да претърпи. Това е така, тъй като самото очакване причинява страдания и притеснения, чието времетраене е ограничено в светлината на забраната за изтезанията, уредена в ЕКЗПЧОС. Това е така още и поради факта, че твърде често обвиняемият/подсъдимият не е реалният, физически извършител на инкриминираното деяние. В този случай голямото времетраене на процеса води до дълготрайно, а понякога и безвъзвратно увреждане на честта, достойнството и доброто му име; **второ:** задължението за решаване на делото в разумен срок има значение и по отношение на пострадалия/неговите близки. Техният интерес се състои в необходимостта от бързо и адекватно решаване на делото от гледна точка на възмездяване на вредите от престъплението и моралното удовлетворение от намиране и наказване на дееца. Освен това, колкото повече време минава от момента на извършване на престъплението, толкова повече намалява шанс за откритие и наказване на неговия деец, както и на възмездяване на пострадалия; **трето:** наказателният процес защитава и обществения интерес като цяло. А той от своя страна изисква своевременното откритие и наказване на дееца с оглед прилагане на генералната превенция. Това е възпиращото въздействие на наложеното наказание на един член от обществото по отношение на всички. Наличието на бавно правосъдие в този смисъл отслабва функциите на наказанието във връзка именно с генералната превенция. Отбелязва и, че при преценката за разумност на релевантния период съдът следва да изхожда от три критерия: фактическа и

правна сложност на делото, поведението на компетентните органи и поведението на самия носител на правото (в този смисъл Екле срещу Германия, Цимерман и Щайнер срещу Швейцария, Крепс срещу Полша, С.Х.К. срещу България). Според ЕСПЧ предписанието за разумен срок на делото се нарушава само от закъснения, за които са отговорни държавните органи. Гаранцията за "разумен срок" по чл. 6, параграф 1 има за цел да гарантира общественото доверие в правораздаването. Другата цел на гаранцията е да защити всички страни в съдебното производство от прекомерни процесуални забавяния и тези критерии са заложили в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /Член 26, ал. 2 ЗОДОФ/. Съобразно посочената разпоредба, при преценка относно наличието на необосновано забавяне при разглеждане и решаване на делото, съдът взема предвид общата продължителност и предмета на производството, неговата фактическа и правна сложност, поведението на страните и на техните процесуални или законни представители, поведението на останалите участници в процеса и на компетентните органи, както и други факти, които имат значение за правилното решаване на спора. Счита, че в настоящият случай сме изправени именно пред „бавно правосъдие“, тъй като от образуване на наказателното производство до неговото приключване са изминали повече от 7 години. Касае се за обвинения, които не могат да се приемат, че са от фактическа или правна сложност, поради което не може да се приеме, че производството се е развило в разумен срок. Това е донесло множество тежки преживявания за Кацаров и се е отразило неблагоприятно върху развитието му и начина му на живот. С оглед изложеното, моли да бъдат призовани в открито съдебно заседание и след като се установи истинността на твърденията им, да се постанови решение, с което: на основание чл.2 ал.3 от ЗОДОВ, да се осъди Прокуратурата на Република България, с адрес гр.София, бул. „Витоша“ № 2, да заплати на П. И. К.: сумата от 20 000 /двадесет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат от повдигнатите срещу него незаконни обвинения в извършването на престъпления от общ характер, приключило с оправдателна присъда, поради това, че не е налице извършено престъпление, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 08.12.2020г., датата на влизане в сила на оправдателната присъда до пълното изплащане на присъдените суми; на основание чл.26 от ЗОДОВ., да се осъди Прокуратурата на Република България, с адрес гр.София, бул. „Витоша“ № 2 и Районен съд-Т., да заплати на П. И. К.: сумата от 20 000 /двадесет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат от забавеното съдопроизводство, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до пълното изплащане на присъдените суми. Депозирала е и молба в производство по чл.129,ал.4 ГПК по имейл, но с оглед нередовности е поддържана и лично в о.с.з. от адв. С. като се поддържа всеки от тях.

Съдът е изпълнил процедурата по чл.131 от ГПК и в законоустановения срок е постъпил писмен отговор от ответника по делото със становище, че съгласно установената практика на съдилищата в страната при наличие на две подадени искиви претенции по бл. 2 ал. 1 т.3 от ЗОДОВ и чл. 26 от ЗОДОВ исковата претенция е една и тя е с правно основание чл.2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ. В Решение № 12 от 30.04.2020г. на ВКС, III г.о, ГК, по гражданско дело № 15132/2019г. е посочено, че макар да са посочени правните основание на чл. 2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ и чл. 26 от ЗОДОВ в случая претенцията е една и е по чл. 2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ, тъй като при определяне на обезщетението съдът задължително взема предвид и продължителността на воденото наказателно производство, т.е. дали същото е приключено в разумен срок. Неразумната продължителност на наказателното производство в тези случаи се констатира с оглед процесуалните факти, произвели началото на незаконното наказателно преследване и приключването му. В тази времева рамка вредите се преценяват конкретно и съгласно критериите по чл. 26 ал. 2 от ЗОДОВ. Поради това фактическият състав на основанието по чл. 26 от ЗОДОВ се поглъща от иска по чл. 2 ал. 1 т.3 от ЗОДОВ и представлява един иск за обезщетение- отнасят се за един и същ период и засягат едни и същи нематериални блага. Счита още, че в тежест на ищеца е обаче да докаже настъпването на твърдените от него неимуществени вреди и непосредствената им връзка с незаконното обвинение, както и техния размер и оспорва изцяло предявената претенция за неимуществени вреди по основание и размер като сумата от 40 000 лева, ведно с лихвите е

силно завишена и не е съобразена с разпоредбата на чл.52 от ЗЗД и трайната съдебна практика по аналогични случай и на икономическия стандарт в Република България, както и на аналогичните случай, включително и тези на ЕСПЧ. При определяне на вида и размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът, следва да съобразява настъпилите действителни негативни последици върху личността и психиката на лицето, срещу което се твърди, че е упражнена наказателна репресия, конкретното отражение на наказателната репресия, което същата е дала върху здравословното му състояние. Паричното обезщетение за морални вреди следва да съответства на необходимото за преодоляването им и не е проява на справедливост, а е в дисхармония със справедливостта, определяне на парично обезщетение по- голямо от необходимото за обезщетяване на претърпените вреди / Решение № 832/10.11.2010г. по НД № 593/2010г. ВКС/. В конкретния случай следва да се има в предвид, че по досъдебното производство П. К. е бил привлечен в качеството на обвиняема на 17.07.2013г. и на 21.10.2013г. досъдебното производство е било изпратено в Районна прокуратура- Т. Освен него в качеството на обвиняемия са били привлечени лицата И. С. К. за престъпления по чл. 311 ал. 1 във вр. с чл. 26 ал.-1 от НК; 310 ал.1 във вр. с чл. 308 ал.1 предл.2 във вр. с чл. 26 ал.1 от НК; по чл. 210 от НК; по чл. 235 ал.3 т.4 във вр. с ал.2 предл. 5 от НК; по чл. 215 ал.1 предл. 2 от НК; Христо Василев Б. по чл. 235 ал.1 предл. 1 от НК и по чл. 195 ал.1 т.4 предл. 2 и предл. 3 във вр. с чл. 194 ал.1 във вр. с чл. 20 ал. 2 от НК; Милан Веселинов Ковачев по чл. 235 ал. 2 предл. 2 и предл. 3 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 20 ал. 2 от НК и по чл. 195 ал. 1 т. 4 предл. 2 и предл. 3 във вр. с чл. 194 ал.1 във вр. с чл. 20 ал. 2 от НК. През 2014г. досъдебното производство е било върнато от съда за допълнително разследване, тъй като съда е бил приел, че е налице процесуално нарушение; На 18.11.2014г. е било изпратено отново в РП- Т. с мнение за съд; На 23.03.2017г. е било върнато отново от съда за допълнително разследване; На 20.04.2017г. е изпратено в РП- Т. с мнение за съд. С Присъда от 10.02.2020г. по НОХД № 182 по описа за 2017г. на РС- Т. П. И. К. е бил признат за невиновен по повдигнатите обвинения по чл. 235 ал.2, предл.2-ро във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 20 ал. 2 във вр. с чл. 634 ал.1 т.3 от НК и за престъпление по чл. 195 ал.1 т.4 предл.2 и предл. 3 във вр. с чл. 194 ал.1 вр. с чл. 20 ал. 2 във вр. с чл. 63 ал.1 т. 3 от НК. Действително в пледоарията прокурора е заявил, че не поддържа обвинението срещу К., но това е поради установеното в хода на самото съдебно следствие, опороченост на процедурата по изготвяне на геодезичната експертиза. Било е установено, че вещото лице, назначено да изготви геодезичната експертиза, не е отишло лично на място в имотите, за да отрази местоположението на всеки един от пъновете на отсечените дървета в съответния имот в който се намират, посредством необходимото геодезично техническо средство и поради това заключението не е могло да се кредитира. Преди този момент това обстоятелство няма доказателства да е било известно на прокурора. Също така не са ангажирани доказателства за налагане мярка за неотклонение по тежка от „ Под надзор на инспектор ДПС“, а в следствие и „ Подписка“ по процесното досъдебно производство, като това не е увредило ищеца и не се е отразило на начина и качеството и на живот. В тази връзка не са ангажирани доказателства. Обстоятелството, че му е било наложено „ Забрана за напускане на пределите на страната“, тя е била наложена от съда и в следствие не е отменена от съда, е в компетенцията на самия съд. Неоснователно е твърдението на ищеца Плавен К., че именно образуваното досъдебно производство, е единствената причина за претърпени от нея неимуществени вреди изразяващи се в депресия, стрес, унижение, страх от бъдещето, емоционално и психическо напрежение, загуба на доверие в институциите, погазени права, достойнство и добро име, но не са били представени доказателства за съществуваща пряка причинна връзка, между твърдените вреди и действията на Прокуратурата на Република България. Твърди се, че му е било влошено здравословното състояние, но не са ангажирани каквито и да е доказателства за това влошено здравословно състояние, както и доказателства за това, че то е пряк резултат от повдигнатото обвинение. Нещо повече, от свидетелството за съдимост на ищеца П. К. е видно, че същият е бил осъден със Споразумение № 52/11.09.2018г., по НОХД № 338/2018г. по описа на РС- Т. за извършено престъпление по чл. 343б, ал.1 от НК на 8 месеца лишаване от свобода, което на основание чл. 66 ал.1 от НК е било отложено с 3 години изпитателен срок, глоба в размер на 500.00 лева и лишаване от

право да управлява МПС за срок от 12 месеца Изтъква, че независимо от обективния характер на отговорността по ЗОДОВ, именно в тежест на ищцата е да докаже, твърдените вреди, конкретния им размер, както и че те са именно в причинна връзка с конкретното незаконно повдигнатото му обвинение. В случая такива доказателства не са представени и не са сочат с исковата молба. Прави искане към съда, като доказателства по делото, задължително да бъдат приобщени материалите от досъдебно производство № 58/2013г. по описа на РУ МВР МВР Т., намиращи се НОХД № 182/2017г. по описа на РС- Т.. В материалите от досъдебно производство се съдържат всички актове на органите на досъдебното производство, от които се установяват фактите посочени в настоящият отговор, относно кога, срещу кого е започнало досъдебното производство, на коя дата е бил привлечен П. К. в качеството на обвиняем, каква мярка за неотклонение и е била взета, периодичността и следствените действия, които са били извършвани с негово участие, както и процесуалното поведение на К. в хода на наказателния процес. От материалите по досъдебното производство се установява, че в хода на досъдебното производство ищеца П. К. не е съдействал и намира, че са налице предпоставките за приложение на чл.5 от ЗОДОВ. Моли изложеното становище, възраженията посочени в настоящия писмен отговор, относно естеството, основателността на подадената искова молба, заявените в нея претенции от ищеца за присъждане на обезщетения за неимуществени вреди, да бъдат обсъдени и взети предвид при постановяване на съдебния акт. Моли още, предвид естеството, многобройността и значението на писмените доказателства намиращи се в досъдебно производство № 58/2013г. по описа на РУ МВР МВР Т., както и актуална справка за съдимост, своевременно да бъдат изискани и приложени към настоящото гражданско дело.

Изпълнено е производството по чл.140 от ГПК.

В съдебно заседание ищеца не се явява лично, а чрез адв. С. поддържа иска и моли да се уважи както е предявен ведно с разноските. Счита молбата за основателна и доказана-с действията си Прокуратурата е причинила неимуществени вреди на доверителя му. Размерът счита също, че е основателен и доказан. Самото наказателно производство е водено за период повече от 8 години, който е извън всички разумни срокове и всички обстоятелства наведени в ИМ са довели до причинени неимуществени вреди: стрес и психическо напрежение като разпитаните свидетели в предходно съдебно заседание били достатъчно искрени според него и доказват, че й е претърпял тези психически неимуществени вреди. Ето защо счита, че искането по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, изцяло основателно и доказано. Претендира разноските, за които представям списък по чл. 80 от ГПК.Представя и подробна писмена защита.

Ответникът, редовно призована участва по делото чрез прокурори **** и ****, като поддържат възраженията си по отговора, оспорват иска като неоснователен и недоказан, първият развива и доводи в писмена защита като моли да се остави без уважение исковата молба за сумата 40 000,00 лева.

От събраните по делото писмени доказателства: присъда с мотиви по НОХД № 182/2017г. РС-Т.: Определение от 08.02.2018г. по НОХД № 182/2017 г. РС-Т., Определение № 69/07.04.2020г. по НОХД № 182/2017г. РС-Т., решение по ВНОХД№ 495/2020г. ОС-П. бордна карта от 11.05.2020г. и самолетен билет, от показанията на разпитаните свидетели: Ант. П. Райкова и Цв. Н. И., писмо от РС Т. изх. № 60098/31.05.2022 г., с приложено копие на НОХД № 338/2018 г. по описа на РС Т. и писмо изх. № 1012/31.05.2022 г., с приложени по него копие на НОХД № 182/2017 г. на РС Т. и копие от ВНОХД № 495/2020 г. на ОС П., без призовки, съобщения до страните и списъците за призовани лица, молби за неявяване в съдебно заседание и/или друга служебна кореспонденция, от становищата на страните и приложените писмени доказателства, гласните доказателства, ангажирани от ищеца , преценени в тяхната съвкупност, взаимна връзка и обусловеност, прие за установено следното:

От привличането на ищеца като обвиняем на 09.07.2013 г., когато е бил непълнолетен, учащ се в 11“а“ на ПГМЕТ-Т., неосъждан, до влизане в сила на

присъдата на 08.12.2020г. /след обжалване във въззивна инстанция/ с която е оневинен за двете престъпления е изминал период от около 7 години и пет месеца, който категорично е повлиял върху психиката, самосъзнанието, душевния мир, спокойствието, социалните контакти, общуване, засегнато е било положението му в обществото и мнението за него в малкото населено място-с.*****. Следвало е да се явява по указания на съответните органи, което му е причинило и ограничения в свободата му на предвижване, работа, свободно време, планирането на свободно време и др.. В практиката си, ВКС-Решение №113 от 17.09.2018г. по ГРД №1603 2017г., приема, че дори само повдигането на незаконно обвинение в извършването на престъпление, винаги е съпроводено с притеснение и страх от несправедливо осъждане и е нормално да се приеме, че лицето изпитва неудобство, чувства се несигурно, унижено е, накърняват се нравствените му ценности както и социалното му общуване, а в случая ведно с наказателното производство е вървял и пътя на развитие и израстване на К. от житейска гледна точка: училище, завършване, студентство, напускане или за периода от 17 му година до около 25 годишната му възраст от повдигане на обвинението до влизането в сила на оправдателната присъда като през това време както се твърди по исковата молба е имал процесуалните качества на обвиняем, подсъдим, оправдан. Делото е било и връщано на прокуратурата като се е създадо недоверие и в институциите от негова страна, несигурност и безизходица. Още при предявяването на обвинението е било направено конкретно възражение във връзка с обекта на кражбата, което поС.но е поддържано и доразвИ.о от защитата, включая и на К. и на другите две лица в съучастие с него, на което е обърнато внимание и от съда за непълноти и неясноти на обвинението. Прекратяването и връщането на два пъти в съдебната фаза след 2017г. е отменяно от въззивна инстанция. В обвинението срещу К. през периода няма промяна, непълнотите и пропуските на досъдебното производство във връзка с индивидуализацията и вида на имотите предмет на незаконната сеч и кражбата се изясняват категорично едва при изявлението на вещото лице по геодезическата е-за в последните заседания по делото, който заявява, че не е ходил на място в имота, а след седем години е безпредметно и поставянето на такъв въпрос. Повдигнатото обвинение срещу баща му се е отличавало с обемност, изследвани са два склада:с.***** и в ***, множество писмени доказателства и са се наложили множество разпити на свидетели и вещи лица, което усложнява развитието на наказателното производство и влошава положението на ищеца и като защита и като участник в процеса. Повдигнатите срещу него две обвинения са съпътствали наказателното производство без развитие и без особени усилия в процеса по доказването им . Затова съда не приема твърдението на адв. С., че извън деянието на К., делото не е с фактическа и правна сложност, а напротив и именно това е била и една от причината за продължителното досъдебно и съдебно опроизводства.

За съС.ието му през периода са събраните доказателства от майката на ищеца, заявила, че страшно се променил, станал подтиснат, упреквали го, че станал престъпник, водили го по частни психолози много пъти, заминал в Търново студент, но изкарал 4-5 месеца, поС.но имало призовки, които пристигали, търсели го полицаи дори пред съученици. Потвърди, че тръгнал през 2019г. за Англия, но не била паднала забраната и се върнал обратно като бил в ужасно съС.ие. Станал затворен, не искал да излиза с приятели и с нея не искал да разговаря. Неговият приятел Цв. И. също потвърди, че в селото се знаело, че е имало дело и едва ли не е престъпник, а бил преди много общителен, знаел, че е ходил на психолог. Потвърди, че е бил 2017-2018г. в Англия и имал намерения да заминава пак там, че бил студент в Търново, но изкарал по-малко от семестър там, тъй като поС.но го викали в полицията.

Съдът дава вяра на тези показания, но с оглед множеството възражения на ответника, съобразява и че:

Повдигнати срещу ищеца са били две обвинения, за извършения действия от него на 03/04.01.2013г. в с. *****, Лов. обл., обективирани с Постановлението за привличане на обвиняем /ППО/ от 09.07.2013г. за две престъпления и за съучастие, предявени на ищеца на 17.07.2013 г. в присъствието на защитник В. И.-Кривошиева-пълномощник. и майката-свидетелката Кацарска, при което се е възползвал от правата си и не е дал обяснение, разпитан с /ППР/ от 17.07.2013г. и съставен ППР от 16.10.2013г., на което е заявено искане за изискване на скица на ПИ с идент. 24476.119.1, с оглед заявената площ нива-3,1 дка като от протокола не е ясен статута на имота и квадратура..

Досъдебното производство съдът не е могъл да приобщи към материалите.

Обвинителния акт е внесен срещу четирима подсъдими /включ. баща и син К./ за различни престъпления с вх. №3380/22.05.2017г. при РС-Т., получен на 22.05.2017г., образувано НОХД №182/17г. като на 31.05.2017г. с Р-не №313 е прекратено делото, но по протест вх.№3744/05.06. 17г., с окончателно О-е №882/08.09.17г. по ВНЧД 896/17г., ОС-П. отменя разпореждане №313 и връща делото на РС-Т. за продължаване на съдопроизводствените действия.

Съгласно обвинителния акт /ДП №58/2013г. на РУ МВР-Т. /преписка вх. №222/2013г./, по ищцовия довод за налагане и търпени мерки за неотклонение, е видно, че на П. е била наложена мярка „под надзор на Инспектор ДПС. Взета спрямо него е мярка „подписка“, видно от Р-не от 25.09.2017г. на РС-Т. като се отменява предходната поради навършване на пълнолетие на 08.08.2013г. и се насрочва делото за 07.11.2017г. С р-не №2603/06.11.2017г. в з.с.с. , с оглед резултата от въззивното обжалване-отмяна се предават на съд подсъдимите лица и насрочва делото на 20.12.2017г. за разглеждане в разпоредително заседание.

Откритото с.з. на 20.12.2017г., е било отложено един-два дена преди това поради отвод на пълномощника за двамата К.-адв. Захари Велев, заради противоречията му с И. К. по защитната линия. Преди заседанието е приложена справка за съдимост от 19.12.2017г. на БС-Т., че ищеца не е бил осъждан. Считано от 08.12.2018г. двамата К. се представляват от пълномощника /стр.117,118/- Г. Петров, който в о.с.з. на 08.02.2018г.-разпоредително заседание, прави искане за прекратяване на съдопроизводството и връщане на делото на РП-Т. поради отстранени нарушения за другите подсъдими, поддържано от защитниците им също и за подсъдимия Пл. К., който също го поддържа. Отменена му е мярката за неотклонение “под надзор на Инспектор ДПС“ при РУ-Т., тъй като е навършил пълнолетие и взета МН-„подписка“, делото прекратено и върнато на РП-Т. за отстраняване на съществени отстранени нарушения по чл.249,ал.4,т.1НК, довели до ограничение на правото им на защита. Така според настоящия състав след навършването на пълнолетието му до 08.02.2018г. не е имал наложена мярка за неотклонение.

След отмяна на протоколното определение №30/08.02.2018г., с Определение №465/17.05.2018г. по ВЧНД №402/2018г. на ОС-П., в РС-Т. е насрочено о.с.з. на 25.06.2018г., за което пълномощникът на К.-Г. Петрова е подал молба за отлагане поради ангажираност с мярка за неотклонение по ЧНД693/18г. на РС-Ловеч с призовка от 14,00 часа, което се явило единствена причина за отлагане на делото, същия е глобен и отложена за 11.09.2018г., когато наред с молба за отлагане от две вещи лица е постъпила и Молба вх.№4838 от 10.09.18г., 15,31 часа от страна на Г. Петров за освобождаването му от защита и на двамата поради различия на позиция като и двамата са поискали поради отказ на служебен, отлагане за упълномощаване на защитник, тъй като сутринта разбрали за отказа му да ги защитава, като не е даден ход на делото, задължени са до 08.10.2018г. да представят доказателства за преупълномощаване с указание за назначаване на служебен защитник като е направено искане до АК-Ловеч, определила двама различни адвоката. Същите се явяват лично, ведно с упълномощения от тях адв. Н. като са им назначени в о.с.з на

15.10.2018г. резервни защитници: на П.- адв. ****, а на И.-адв. **** и е даден ход на делото и съдебното следствие и в о.с. на 22.11.2018г.; 09.01.2019г.; 12.02.2019г., където адв. Н. повдига възражения във връзка със заключението за кой имот се отнася сечта, тъй като не бил ходило в.л. лично, съответно идентификатори и граници, на кого е гората общинска или др.;

В заседанията на 22.04.2019г.; 12.06.2019г. се е явил лично и е представляван и от резервния си защитник.

Не се явява и не присъства лично в о.с.з. на 07.10.2019г. като по даване ход на делото, адв. Н. е заявил, че му се е обадил неговия подзащитен П., че е заминал да работи в Англия преди два месеца и по пътя са закъсали с колата и не може да се яви в днешното съдебно заседание, направил е искане да се отложи делото, тъй като бил съобщил на баща си, че се намира в чужбина и е възпрепятстван да се прибере от Англия. РП-Ловеч е поискала, с оглед на обвинението му в тежко умишлено престъпление, на осн. чл.68,ал.2 НПК, налагане на забрана за напускане на страната и съдът я е уважил, наложил забрана за напускане на пределите на РБългария, освен с разрешение на съда като се уведоми и ОДМВР като видно от писмото на последната на 15.10.2019г. е въведена мярката по чл.68 НПК. О.с.з на 18.11.2019г. , при лично явяване на ищеца и адв. Н., е било отложено поради заболяване на адв. Ненов като последния е подал Молба вх.№473/24.01.20г. за отказ от защитата на К. и прекратява ДПП и докладвана в о.с.з. на 30.01.2020г., но поради молба от служебния му защитник за влизане в болница за неопределен срок и отстраняването ѝ, не я е поддържал. На 10.02.20г. се явя лично и с адв. Н., при закрити врати като е заявил, че разбира обвиненията и обяснения няма да дава. В хода на съдебните прения: стр.227, прокурора подробно сочи за „престъплението незаконна сеч и кражба в зависимост какъв е статута на отрязаните дървета, съответно анализира доказателствата, че възниква съмнение, тъй като в.л. не е установило в кой от двата имота, колко дървета са отсечени / и пледоария на адв. Н.-„оглед на местопр. е изв. на 28.02.2013г. като свид. Б. завел разсл. полицаи като първия посочил два поз. имота с 20 прясно изрязани дървета .....1м. и 3 дена след посочената дата по обвинението/. Според него възниква съмнение относно количеството на отсечената дървесина във всеки един от двата имота по отделно, от там за техния обем и стойността на същите, ако не се намира м частна гора, а в ПИ-това води до разлика в обема и стойността, а от там и до това колко дървета са предмет на престъплението по чл.235НК и колко по чл.195 НК“ като акцентира извършване на е-зата без ходене на място и не е възможно след седем години да се стори това, предвид което моли да се оправдаят с присъдата Хр. Б., М.К и ищеца и баща му по 235,ал.3,т.4 вр. с ал.2 , пр.5 и по чл.215,1,пр.2НК.

Присъдата №6, с която се признава ищецът за невиновен и го оправдава по повдигнатите му две обвинения е постановена на 10.02.2020г. като е обявен 60-дневен срок за изготвяне на мотивите по чл.308,ал.2 НПК. Съдебния състав не се е произнесъл по мярката забрана за напускане без негово разрешение на пределите на РБългария като на 06.04.2020г. е подадена молба от К. да бъде отменена и като е съобразено, че срещу присъдата не е подаден протест, тя е отменена на осн.чл.68,ал.7 НПК, което определение на съда е влязло в сила на 15.04.2020г. като непротестирано в 7 дневния срок.

Може да се направи извода, че ищеца /пълномощника му са станали причина за отлагане на 2-3 заседания, явявал се лично на 12 съдебни заседания, някои от които със значителна продължителност с оглед изслушване на свидетели и вещи лица до следобедни часове. Неявяването му на едно-**07.10.19г.** е довело до налагане на забраната да напуска пределите на България, считано от вписването ѝ на **15.10.2019г.** до отмяната ѝ по негова молба с влязло в сила определение №69/07.04.2020г. на **15.04.2020г.**, т.е в продължение на около шест месеца е бил с тази мярка. Твърди се още, че след тази дата когато се опитал да замине за Англия

/приложен самолетен билет от 11.05.2020г., 11,35 часа, той не е могъл да осъществи пътуването си. Фактичката обстановка по това твърдение не е изяснена в детайлност, тъй като съда е съобразил, че съгласно практиката, отговорността в такъв случай следва да се търси по реда на чл.49 ЗЗД и затова не сочи изложение по този въпрос-„В приложение на разпоредбата на чл. 7 от КРБ, провъзгласяваща принципа за отговорност на държавата за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица е приет ЗОДОВ, който предвижда изчерпателно изброени хипотези от естество да ангажират отговорността на държавата съгласно чл.1 и чл.2 от ЗОДОВ. Налагането на мярка за процесуална принуда по реда на чл.68 от НПК не е измежду хипотезите предвидени в чл.2 от ЗОДОВ, поради което приложимия ред следва да е общия гражданско правен път за защита на увредените лица. Съществуващата във вътрешното законодателство възможност за защита е чл.49 от ЗЗД уреждащ общата гаранционна отговорност за вреди.“

Основателността на оспорванията на ответната страна във връзка с мерките, взети по отношение на К. налагат по обстойното им разглеждане-ищеца е бил субект на три вида мерки:като непълнолетен, съгласно чл.386. (1) Спрямо непълнолетни могат да се вземат следните мерки за неотклонение: 1. надзор на родителите или на попечителя;2. надзор на администрацията на възпитателното заведение, в което непълнолетният е настанен;3. надзор на инспектора при детска педагогическа стая или на член на местната комисия за борба с противообществените прояви на малолетните и непълнолетните;4. задържане под стража, която се взема в изключителни случаи. Като съгласно ал.(3) Предаването на непълнолетни под надзор на лицата и на органите по ал.1, т.1-3 става срещу подписка, с която те се задължават да упражняват възпитателен надзор върху непълнолетния, да следят за поведението му и да осигурят явяването му пред разследващия орган и съда. В случая обаче е навършил пълнолетие един месец по-късно от привличането му като обвиняем /09.07.13г./ или на 08.08.2013г. и същата е станала безпредметна;

Подписка-наложена с Определение №30/08.02.2018г., в съдебната фаза и е най-лека мярка за неотклонение-състои се в поемане на задължение от обвиняемия, че няма да напуска местоживеенето си без разрешение на съответния орган. Тя е с най-нисък интензитет на принуда спрямо всички останали мерки за неотклонение. Когато тази мярка бъде наложена за обвиняемия възниква задължение да остане на разположение на органите на наказателното производство. В случай че обвиняемият не спазва мярката, тя може да бъде заменена с по-тежка такава както е станало в случая /стр.41/, но съдът намира за причина за постановяването й поведението на ищеца-неявяването му в о.с.з. като няма данни по делото, да е получил разрешение преди това да напусне пределите на България и пътува за Англия,където е пребивавал 2-3месеца от където не е могъл да се върне за откритото с.з. В съдебната фаза на процеса, правомощия по налагане на забраната за напускане на страната се осъществяват от съда. След влизане в сила на присъдата органът, който трябва да се произнесе по основанията за отпадане на мярката е този, който я е постановил, но това не става автоматично, а и не е било поискано от страната на защитата. След като е получил протеста на прокуратурата, не касаещ присъдата в частта за ищеца е получена и молбата за отмяна. Процесуалният закон е ясен в своята разпоредба на чл. 68, ал. 5 от НПК – съдът отменя забраната за напускане пределите на страната (временно или поС.но) по искане на обвиняемия или негов защитник, ако не съществува опасност деецът да се укрие извън нея. По силата на посочения текст от закона решаващият съд е длъжен да обмисли реалното и доказано наличие на тази опасност.

Възражението от ответната страна и за наличие през периода и на друго наказателно производство срещу ищеца е съществено и доказано, тъй като видно от приложените

доказателства по НОХД 338/2018г., е образувано на 05.09.2018г. по внесено предложение със споразумение за прекратяване на наказателно производство на осн. чл.381 НПК с вх. №4783 от 05.09.2018г. по бързо производство №262/2018г. по описа на РУ-гр. Т. за престъпление по чл.343б, ал.1 НК като страните са приели за безспорно/Протокол №52 от 11.09.2018г., влязло в сила на 11.09.2018г. /за това, че на 25.08.2018г. , около 13,05ч в с. ****, с посока на движение от с.Старо село към центъра на с. **** , управлявал МПС Фолксваген Голф , собственост на друго лице с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда-2,45 на хиляда, установена по надлежния ред с лабораторно изследване, отразено в ПХИ на схл КЪМ ЦСМП-гр. П. като са му наложени 8 мес. лишаване от свобода и глоба в полза на Държавата в размер на 500,00 лева с приложение на чл.66,ал.1 от НК за срок от три години, лишен е от право да управлява и МПС за срок от 12 месеца, считано от 25.08.2018г.. К. обаче е бил лишен от право да управлява МПС считано от 25.08.2017г./ писмо изх.№Р-00055/18/21.09.2018г. на РП-Ловеч на стр.72/ и приспада времето през което е бил лишен да управлява МПС по административен ред със Заповед за ППАМ №18-0359-000497/25.08.18г., считано от 25.08.2018г., както и е осъден да заплати разноските по делото. Видно от писмото на стр.73, РП е уведомила съда, че е приключило изпълнението на наказанието по горното определение като зачита за край на наказанието 25.08.2019г. Безспорно както счита ответника и по това наказателно по него К. също е търпял неимуществени вреди и е бил лишен от правото да управлява МПС за доста дълъг период от време, което също го е поставило в невъзможност да се предвижда, управлявайки МПС, т.е последици, съвпадащи по време с разглеждането на процесното НОХД и поставящо въпроса дали само последното е в причинна връзка с търпените от него неимуществени вреди, депресията в която е изпаднал.

Верно е още както пледира прокурора, че делото не се попълни с необходимите доказателства за доказване на твърденията: влошено здраве, приемане на лекарства и лечение,емоционален и психически стрес, посещения при лекар, пребиваване във ВУЗ.

Съдът счита, че много от оплакванията, за които се твърди, че са в причинна връзка с наказателното преследване, следваше да се докажат с писмени доказателства: призовки, съобщения, студентството във В. Търново, не се установява колко пъти е бил викан по това време и от какви занятия/упражнения/изпити е отсъствал или от какви конкретни участия е бил възпрепятстван поради наказателното производство.

Другите възражения на Прокуратурата също не са лишени от основание и те следва да се съобразят при действието на чл.2б,ал.2 ЗОДОВ-несъдействие от страна на ищеца по досъдебно/съдебно производство-отказва да дава обяснения, в ход по същество пледира невинен; многократна смяна на пълномощници по делото като три съдебни заседания за отложени във връзка със защитата им; липса на конкретни възражения от страна на последната по повдигнатите обвинения спрямо К., липсва предложение за отделяне на обвинението за сечта и кражбата на дърветата в отделно производство; неспазване на процесуална дисциплина-непоискаване по съответния ред на разрешение за напускане на страната, което е било възможно при възприетия разрешителен режим от съд.

Съгласно практиката, обвинението в престъпление е винаги неоснователно/незаконно/ когато подсъдимия бъде оправдан.

Отговорността на държавата е обективна. Тя следва да бъде ангажирана и когато формално са били налице предпоставките за образуване на наказателно производство-законен повод и достатъчно данни за престъпление. В случая за действията по повдигането на незаконното обвинение: предявяване на обвинението, разследването, разпита на обвиняемия и другите следствени действия, мерките, преминаването във съдебната фаза, оневиняването, отговорността е на Прокуратурата, която е упражнявала ръководство и надзор, внесла, поддържала, неподдържала обвинението. В крайна сметка е налице едно дълго време висящо и безрезултатно наказателно производство, засегнало всички сфери на живота на ищеца, който е претърпял твърдените болки и страдания за значителен по продължителност период от време или съдът приема, че ищеца е претърпял неимуществени вреди от незаконното обвинение и от събраните доказателства се потвърждава, че изпаднал

в стрес, тревожност, имал страх за бъдещето си, било му причинено неудобство в различни аспекти: срам и унижение, че е несправедливо обвинен; уплаха от бъдещото осъждане и вида на наказанието притеснение на близките му и zlepоставянето му сред приятелския му кръг; затруднения в предвижването.

При твърдения за засягане на честта и достойнството или репутацията му, следваше обаче да се представят доказателства какво е било общественото мнение за него преди това и след това като събраните гласни доказателства са недостатъчни за пълни и безпротиворечиви изводи на съда в тази преценка .

Няма данни наказателното производство да е било и оповестено в медиите.

Въобще ангажираните пред съда доказателства са недостатъчни за преценката на интензитета на психическите и емоционалните му страдания извън общия извод, направен в началото на изложението за негативни последици от незаконното наказателно производство. Според съда наказателното производство спрямо К. само по себе си не се доказва по безспорен и категоричен начин да е било в такава тежест, острота и дълбочина на засягане и въздействие върху цялостната му личност, че да обоснове уважаването на претенцията за неимуществени вреди в цялост и приема, че следва да бъде уважена частично.

При определяне размера на обезщетението, по реда на чл.52 3ЗД, съобразява ТР№3/22.04.2005г. на ОСГК на ВКС и на ТР №1/ 04.01.2001г. на ОСГК на ВКС, ППВС №4/68г., Решение №123/23.06.2013г. по ГРД №254/14г. на ВКС, трето г.о., които включват и преценка на конкретни за случая, обективно настъпили обстоятелства като характера и интензивността на болките и страданията и отраженията им върху психиката на ищеца, продължителността на наказателното производство, обстоятелството, че той е напуснал страната-по време на действие на мярка за неотклонение-подписка и всичко обсъдено по-горе в мотивите както и основателните възражения на прокуратурата и определя едно общо обезщетение в размер на 14 000,00 лева, а иска до пълния претендиран размер на сумата 40 000,00 лева, като неоснователен и недоказан, отхвърля.

по разноските:

Ищцовата страна прилага списък с разноски:10,00 лева-д.т. и 2800,00 лева-адв. в-е, или следва да се осъди ответника да заплати на ищеца разноските му по делото по съразмерност на уважения размер или сумата в размер на 980,00 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес: ****, на осн. чл.2,ал.1,т.3,предложение първо и чл.2б от ЗОДОВ, да заплати на **П. И. К.**, ЕГН *****, адрес: ****, Чрез адвокат С. З. С.-АК-В. Съдебен адрес: гр. В., ****, адв. Ст. С., сумата от **14 000,00 /четиринадесет хиляди лева/**,представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, претърпени в резултат от повдигнатите срещу него незаконни обвинения в извършването на престъпления от общ характер, приключило с оправдателна присъда, поради това, че не е налице извършено престъпление, претърпени и в резултат от забавеното съдопроизводство, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на завеждане на исковата молба-08.11.2021г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата **980,00 лева**-разноски по делото, а иска до пълния претендиран размер на сумата 40 000,00 лв. и за разноските в размер на 2810,00 лева **като неоснователни и недоказани, отхвърля.**

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред ОС-гр.Ловеч в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Ловеч: _____